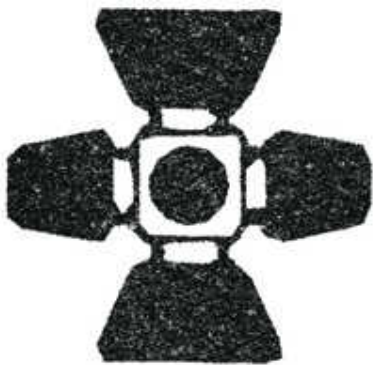

Een prikkelend en actueel idee schuilt er achter Comfortzone over vluchtelingen: hoe idealisme zich verhoudt tot de werkelijkheid.

De vrouwen van Ragazze Quartet zitten als volgelingen aan een eettafel.
Foto Ben van Duin

Maar hoewel de intenties van de makers goed zijn, ergens in de uitvoering is het misgegaan.

VINCENT KOUTERS

Comfortzone

Theater

Door Via Berlin, Orkater en Ragazze Quartet. Regie: Ria Marks. 19/9, Toneelschuur, Haarlem.

Tournee t/m 31/10.

Dus je hebt een vluchteling in je huis opgenomen. Je ziet jezelf namelijk als een goed mens, een blauwdruk voor toekomstige

generaties. Je wilt 'de ander omarmen', zo verkondig je dat tijdens etentjes. Maar dan? Ja, dan blijkt er toch een onoverbrugbaar verschil te zitten tussen gratis idealisme en de grillige werkelijkheid. Dit is het actuele en prikkelende idee achter Comfortzone, muziektheater van Via Berlin, Orkater en Ragazze Quartet.

Het vluchtelingendebat dat de pagina's in het eerste deel van deze krant al tijden beheerst, breidt zich dit seizoen uit naar de theaterpagina's. Dat is een goede ontwikkeling. Vorige week vond in de Amsterdamse Stadsschouwburg nog het lastminutedebat plaats: '24 uur onbegrensd'. Dit weekend ging in de Toneelschuur in Haarlem Comfortzone in première en hadden de kunstenaars het voor het zeggen.

Jammer alleen dat door de kunst de actualiteit niet meer te zien is.

Want hoewel de intenties van de makers van Comfortzone ongetwijfeld goed zijn en het idee sterk, is het ergens in de uitvoering misgegaan. De verschillende lagen - muziek, tekst, spel - zijn stuk voor stuk zo abstract dat ze elkaar verzwakken. Met name de tekst van Dagmar Slagmolen, door haarzelf uitgesproken, is poëtisch noch verhalend. Het zijn enkel de loze woorden van een vrouw, die zich manifesteert als een soort goeroe of trendwatcher, losgezongen van de werkelijkheid. Zij is het die de vluchteling in haar cirkel opneemt.

Dan heb je nog de vier vrouwen van het Ragazze Quartet, die als haar volgelingen aan een lange eettafel zitten. Ze spelen een nieuwe, moderne compositie van Peter Adriaansz: soms buitenaards klinkend, soms ondoordringbaar,

op zichzelf mooi, maar hier te dominant en feitelijk onverenigbaar met de andere disciplines. Daar valt ook door mime-acteur Gerindo Kartadinata als de vluchteling niet tegenop te spelen. Ook al doorloopt hij met veel bravoure alle stadia: van angst naar dankbaarheid naar ten slotte ongetemde gulzigheid in het voor velerlei uitleg vatbare slot. Is de vluchteling een profiteur? Is de gastvrouw een egoïst? Zijn het allebei ook maar mensen? Alle wegen worden opgelaten, een zwakgebod. Geen van de makers stapt hier echt uit zijn of haar comfortzone.

Afgelopen zomer speelde dezelfde groep op Oerol de voorstelling Dead End, die een opmaat vormde tot Comfortzone. Op het strand van Terschelling spoelde toen dezelfde door Kartadinata gespeelde vluchteling aan. Na een tocht vol ontberingen stuitte hij op een indrukwekkende grenspost in de vorm van een woedende slagwerker en zijn instrumenten. Toen was er helemaal geen tekst. Toen was het prachtig.